

HOŘÍM
VZPLANUTÍ
PŘÍBĚH
PRVNÍ PRO
TEBE

J.T. GEISSINGER

HOŘÍM
PRO
TEBE

Text copyright © 2017 by J. T. Geissinger, Inc.
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blažena Kukulišová, 2021
Cover © Sabina Chalupová, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

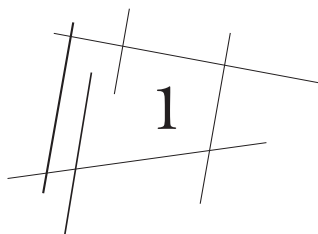
ISBN 978-80-277-0974-8 (pdf)

J. T. GEISSINGER

HOŘÍM PRO TEBE

*Pro Jaye
a dvacet let štěstí
navěky*

BIANCA

Když jsem poprvé uviděla muže známého po celé Louisianě jako *Netvor*, pomyslela jsem si, že nemůže být až tak zlý, jak se o něm říká.

Vyšlo najevo, že jsem se spletla.

Byl ještě horší.

Jackson Boudreaux, celý v černém, o hlavu vyšší než všichni ostatní a s rameny tak širokými, že vrhala zlověstný stín na naleštěnou dřevěnou podlahu, si prohlížel rušnou jídelnu v mé restauraci s výrazem krále, který se ocitl mezi vesničany nakaženými morem.

Znechuceně ohrnoval ret. Mhouřil oči. Nos měl zvednutý tak vysoko, jako by se přišel schovat před záplavou deště a bál se utopení.

„*Jezuskote!* Je tady *loup-garou!* Přineste česnek!“

Moje zástupkyně, druhá šéfkuchařka Ambrosine, která stála u plotny v kuchyni vedle mě, vykoukla přes skleněnou přepážku na černě oděného muže a nad svým plným poprsím naznačila znamení kříže. Eeny, jak jí všichni láskyplně říkají, je vysloužilá kněžka voodoo se sbírkou pověr skoro tak propracovanou jako její africké kaftany s domorodým potiskem.

„Česnek je na upíry, ne na vlkodlaky, Eeny,“ řekla jsem a zadívala se přes stoly s večerícími lidmi ke stanovišti hostesky vpředu, kde stál muž připomínající bouřkový mrak a kabonil se na hostesku Pepper. Chudák holka se pod tíhou jeho pohledu viditelně choulila.

V záblesku podráždění jsem se zamračila.

Byl to první a nejmírnější z mnoha takových záblesků, co jsem toho večera měla pocítit.

„Todle není vlkodlak ani upír,“ zabručel hlas po mé pravici.

Stočila jsem pohled ke svému cukráři. Hoytovi je něco přes sedmdesát a má výrazný cajunský přízvuk, doběla prošeďivělé vousy a artritidou pokroucené ruce, které dosud umějí vyrábět nejlepší koblížky v New Orleansu. Vystrčil bradu směrem k nově příchozímu a pak znovu stočil pozornost k obří kouli těsta na pomoučeném dřevěném válu před sebou.

„Poznávám ten obličej z novin,“ pokračoval Hoyt. „Todle je *boodoo tête de cabri*, pan Boudreaux Bourbon junior osobně.“

„No to mě podržte,“ odpověděla jsem. Začínala se mě zmocňovat panika.

Ne proto, že Hoyt nazval tajemného nově příchozího tyranem s kozí hlavou. Hoyt má ve zvyku popisovat lidi způsobem barvitým jak masopustní průvod. Spíš mě děsilo, že *tenhle* tyran s kozí hlavou je dědicem říše celosvětově nejprodávanějšího bourbonu.

Bourbonu, kolem něhož se točí celé mnou vytvořené jarní menu.

Menu, které mí hosté přijali mimořádně dobře a vyneslo nám záplavu rezervací. Sklízí fantastické recenze od místních kritiků v oblasti gastronomie a zrovna tento měsíc si vysloužilo nadšenou zmínku v časopise *Gourmet*.

To menu je při vši upřímnosti natolik prodchnuté láskou a věrností, tak plné naděje a vykoupené potem a námahou, jako by šlo o mé vlastní dítko. Strávila jsem měsíce tím, že jsem ho připravovala, zkoušela a doladovala až k naprosté dokonalosti.

Ale to, že k nám přijde povečeřet *sám Jackson Boudreaux*, byla událost, s níž jsem rozhodně nepočítala.

Věděla jsem, že žije v New Orleansu – koneckonců čtu noviny –, ale slyšela jsem spoustu řečí o tom, jak je nespolečenský a samotářský. Připadalo mi nepravděpodobné, že by se někdy ukázal u mých dveří, přestože bourbon jeho rodiny tohle menu inspiroval.

A teď je tady.

Celých jeho zakaboněných sto devadesát centimetrů.

Moje hosteska je z něj vyjukaná a v jídelně se rozhostilo strašidelné ticho.

„Jak to, že mi na seznamu rezervací uniklo jeho jméno?“ vykřikla jsem. „Kdybych věděla, že přijde, postarala bych se, aby dostal nejlepší stůl!“

„K našemu nejlepšímu stolu Pepper zrovna posadila osmičlennou rodinu,“ řekla Eeny. „Slaví výročí. Nejspíš tam budou celé hodiny.“

Zasténala jsem. Byla jsem v pokušení jít mu najít stůl osobně, ale měli jsme v kuchyni šrumec. Musela jsem se spolehnout, že se Pepper vynasnaží někam ho co nejrychleji usadit.

„Koukejte se vrátit k práci!“ nařídila jsem všem, kdo v kuchyni nechali toho, co zrovna dělali, a civěli na Jacksona Boudreauxa.

Jelikož se nikdo k ničemu neměl, zatleskala jsem. Všichni se hned vrhli do práce, věděli, že tlesknutí musí brát vážně. Hlas na personál nikdy nezvyšuju, ani když se hodně zlobím, což se stává zřídkakdy. Mám od přírody mírnou povahu.

Měla být podrobena zkoušce.

„Henri, potřebuju víc paprikového želé!“ zavolala jsem na jednoho z řadových kuchařů a znovu stočila pozornost k zapékacím miskám s kachním étouffée, které jsem kladla na talíře. Před odnesením z kuchyně procházela každá porce jídla mou finální kontrolou. Jakmile ke mně Henri přispěchal s nádobkou kořeněného želé domácí výroby, odsunula jsem myšlenky na Jacksona Boudreauxa stranou a soustředila se na svůj úkol.

Když bylo vše hotovo, rychle jsem předala talíře servírce. Jejich místo okamžitě zaujaly dvě další porce jídla od obsluhy po mé druhé straně. V restauraci jsme měli už teď v šest hodin natřískáno a věděla jsem, že mě čeká dlouhý večer. Byla jsem šťastná jako blecha.

Vždyť se mi splnil sen. Vyrůstala jsem v kuchyni máminy restaurace a celé roky jsem šetřila a odpírala si kdeco, abych si mohla

otevřít vlastní podnik. Vaření jsem měla v krvi stejně jako jazzovou hudbu a fotbalový klub Saints.

A pak mé štěstí utržilo první šrám. Kovovými lítačkami vtrhla do kuchyně ubrečená hosteska.

Překvapeně jsem vzhlédla. „Pepper! Probůh, co se...“

„Ten podělanej všiváckej prevít mi může políbit prdel!“ vykřikla, hněvivě si otřela uslzené oči a rozmazala si řasenku po tvářích.

Pepper kleje jak námořník a přehání to se šminkami. Vlasy má obarvené na pekelně rezavý odstín pouliční šlapky, nosí kratičkou sukni a vysokánské podpatky, ale je to fakt milá holka a s lidmi to umí. Štamgasti ji zbožňují.

A vůbec, jsme ve Francouzské čtvrti. Kdybych vyžadovala hostesku, co vypadá jak bezpohlavní jeptiška, přidělovala bych hostům stoly sama.

Vzala jsem Pepper za paži a odvedla ji přes kuchyň k mrazicí komoře vzadu. Ze všeho nejméně jsem chtěla, aby naši hosté dostali ke gumbu jako přílohu porci její nechvalně proslulé vyřídilky.

Podala jsem jí papírový kapesník. „Co se děje?“

Pepper si osušila oči a dramaticky popotáhla nosem. „Ten chlápek, co před chvílí přišel...“

Sevřel se mi žaludek. „Pan Boudreaux?“

Přikývla a spustila rozhořčenou tirádu.

„Povídal, že chce stůl. Já na to, že bohužel máme plně obsazeno, a on prý, co to sakra znamená. Snažila jsem se mu slušně vysvětlit, že nemáme žádné volné stoly, a on na to nafoukaně odpovídal: ‚Nevíte, kdo jsem?‘ Domáhal se toho, ať mu nějaký stůl *najdu*, a já trvala na svém: *Vždyť říkám*, že už žádné volné stoly nejsou, pane. Máme míli dlouhý čekací seznam.‘ Ani mě nenechal domluvit – je fakt zlej, dorážel jak nějaký čokl. Jeho jméno je prý všude v našem menu, a jestli mu nedám stůl, rozmázne to v novinách a postará se, aby se o nás nepsalo dobře, poněvadž se zná se všema lidma od novin! Vlastně mi *vyhrožoval*, a když viděl, že mám na

krajíčku, zavrčel na mě, ať přestanu kňourat. *Kňourat!* To mě fakt namíchlo!“

Pepper na závěr tirády dupla jehlovým podpatkem.

Stiskla jsem si dvěma prsty kořen nosu a vzdychla. Takže pan Boudreaux nakonec nemá rezervovaný stůl. A spolehnout se na to, že se Pepper vynasnaží, nevyšlo tak, jak jsem doufala.

„Fajn, Pepper. Nejdřív ze všeho se uklidni. Zhluboka se na-dechni.“

Sice nerada, ale poslechl.

„Dobře. Teď se tam vrať a pověz mu – *příjemně*, prosím –, že za chvíli přijde majitelka a promluví s ním. Odveď ho k baru a řekni Gillymu, ať mu dá drink. Na účet podniku.“

„Ale...“

„Pepper,“ přerušila jsem ji kategoricky. „Je to *Jackson Boudreaux*. Nejenže má peněz jako šlupek a může si v tomhle městě dělat, co chce, bezpochyby se zná s všelijakými nafrněnými lidmi a to znamená, že pokud usoudí, že s ním nejednáme jaksepatří, všichni ti lidé se o tom dozvědí, což pro nás není dobré. Je mi líto, že se k tobě choval nehezky, ale musíš se naučit, jak si s těmihle nafoukanými ptáčky poradit, aniž bys z toho vyšla s pocuchanými pírký.“

Přívětivě jsem se usmála a stiskla jí rameno. „A pamatuj, ti největší tyrani jsou uvnitř úplná mimina. Jednoduše si představ, že má plínu a v puse strčenou flašku s dudlíkem. Nenech se zastrašit.“

Pepper pohodila hlavou a znovu posmrkla. „Radši bych si představila, že má v tom svém mrňavém zadku nastřkaný kelík raků.“

V přední části kuchyně se někdo hlasitě rozchechtal. Eeny.

„Rozkošné, Pepper,“ řekla jsem suše. „A teď běž.“

Naposledy popotáhla, otočila se a vztekle oddusala.

Trvalo deset minut, než jsem mohla na chvíli odběhnout z kuchyně. Prošla jsem kovovými lítačkami a viděla, že Pepper dodržela mé instrukce.

Jackson Boudreaux seděl na kraji barového pultu a nasupeně hleděl do svého pití, jako kdyby proneslo nejapnou poznámku o jeho máti. Přestože bylo u baru natřískáno, měl kolem sebe metr a půl široký prostor, jako kdyby všechny odpuzoval.

Že by páchl?

Soudě podle vzhledu to bylo vcelku možné. Černá kožená bunda byla tak pomačkaná a omšelá, že nejspíš pocházela z jiného století. Husté strniště na bradě vypovídalo o tom, že Jackson rozhodně nemá ve zvyku pravidelně se holit, a černé vlasy – ladící s temným výrazem – se mu vlnily přes límec bundy a padaly do čela, jako by neviděly nůžky už celé roky.

Žádný div, že ho Eeny nazvala vlkodlakem. Ten muž vypadal, že v sobě má něco divokého a nebezpečného, na co byste mohli narazit při půlnoční procházce lesem.

Vzhlédl a přistihl mě, jak na něj civím.

Přes celou místnost jsem cítila tíhu jeho pohledu, tak náhlou a šokující sílu, jako by natáhl ruku a chytil mě kolem krku.

Zadržela jsem dech. Musela jsem si v duchu domluvit, abych necouvla. Nasadila jsem nucený úsměv. Pak jsem se přiměla jít dopředu, i když mi všechny instinkty radily, ať udělám čelem vzad a poohlédnu se po nádobce se svččenou vodou a pistoli nabitě stříbrnými kulkami.

Při procházení místností jsem se několikrát zastavila, abych si potřásla rukou se štamgasty a pozdravila je, takže jsem došla k barovému pultu až za dalších pár minut. Když jsem konečně stanula u muže, k němuž jsem měla namířeno, zjistila jsem s hrůzou, že už se netváří nepříjemně, ale úplně vražedně.

„Nerad na někoho čekám,“ sdělil mi Jackson Boudreaux na uvítanou.

A božítku, tenhle *Netvor* měl fakt krásný hlas.

Hluboký a silný, hedvábný a s vrnivým nádechem, v naprostém kontrastu s tím neupraveným zevnějškem. Čišela z něj smělost

a ryzí sex-appeal. Byl to hlas člověka, který si je jist svým místem ve světě – hlas zvyklý rozkazovat zaměstnancům i ženám, jež pod ním leží v posteli.

Po mém krku plíživě putovala vzhůru vlna horka. Netušila jsem, jestli za to může rozmrzelost, ten hlas, nebo znepokojivé ocelově modré oči, které mi teď vpalovaly dvě díry do hlavy.

Než jsem se zmohla na odpověď, utrhl se na mě: „Máte neschopnou hostesku. Hudba je příliš hlasitá. A nabídka drinků zní snobsky. Romeo a Julep? Poslední Mojito? Hrůza. Kdybych se řídil prvním dojmem, tipoval bych, že i vaše jídlo bude příšerné.“

Zrudla jsem. Z pusy mi vylétla odpověď, aniž čekala na mé zvážení. „Kdybych se *já* řídila prvním dojmem, usoudím, že jste jeden z těch somráckých bezdomovců, co otravují turisty na hlavní třídě, a ze své restaurace vás vyhodím.“

Zíral na mě, nozdry rozšířené.

Tolik k nepocuchaným pírkům.

Abych skryla rozpaky, napřáhla jsem ruku a představila se. „Bianca Hardwicková. Ráda vás poznávám, pane Boudreauxe.“

Nastala příšerně dlouhá chvíle, během níž jsem si myslela, že se na mě rozeřve, ale jednoduše popadl mou ruku a potřásl mi s ní.

„Slečno Hardwicková. Rád vás poznávám.“

Korektní. Takže má jakés takés vychování.

„Říkejte mi Bianca, prosím. Omlouvám se, že jste musel čekat.“

Jackson pustil mou ruku a v tu chvíli vzala zdvořilost za své. „Kdybych vám chtěl říkat Bianca, udělal bych to. Kde je můj stůl?“

Zlostně na mě hleděl a třímal sklenku tak pevně, až mu na ruce zbělely klouby.

Pepper měla pravdu. Dlužím té holce omluvu.

Přemohla jsem nutkání kopnout ho do holeně a radši mu věnovala co nejsladší úsměv jižanské krásy. Nenechám se zastrašovat a tyranizovat. Nedovolím tomuhle arogantnímu pitomci, aby mě vytočil tak, že se přestanu ovládat.

„Někde tady.“ Mávla jsem rukou ve vzduchu, schválně jen tak neurčitě, protože jsem věděla, že ho to naštve. „Jen co se nějaký stůl uvolní, vmáčkne vás, kam to půjde. Je od vás moc hezké, že jste se stavil. A teď mě prosím omluvte, musím se vrátit...“

„Slečno Hardwicková,“ zasyčel, přistoupil blíž a hrozivě se nade mnou tyčil. „Kde – je – můj – stůl?“

Cítila jsem, že se na nás upírá nejmíň deset párů očí. Koutkem oka jsem zahlédla, že Gilly – něco jako můj starší bratr – je rudý zlostí z toho, jak se mnou ten člověk jedná. A zdá se mi to, nebo restaurace ztichla?

Jedna věc se mi každopádně nezdála. Jackson Boudreaux *nepáchl*. Ani náhodou. Takhle zblízka jsem zachytila jeho vůni: skvostný závan exotického pižma a hřejivé, čisté pokožky, který by u kohokoli jiného působil nanejvýš sexy.

Jenže to nebyl někdo jiný. Byl to princ Debil, dědic mezinárodní bourbonové dynastie, postrádající náklonnost k holení, stříhání vlasů, novému oblečení a podle všeho i k celému lidstvu.

Plína! Představ si ho s plínou a s dudlíkem v té jeho velikánské papule!

Zvedla jsem bradu a zadívala se mu do očí. Mluvila jsem co nejklidněji: „Možná máte pravdu, že je hudba příliš hlasitá. Asi přes ni pořádně neslyšíte. Právě jsem vám sdělila, že dostanete stůl, jakmile se nějaký uvolní. Nebo byste dal přednost tomu, abych někoho vyhodila? Možná tu milou postarší dvojici u piana. Vypadají, že si zaslouží pochutnat si na jídle o hodně méně než vy, nemám pravdu?“

Semkl rty. V čelisti se mu napjal sval. Pomalu se nadechoval nosem.

Blesklo mi hlavou, jestli se nesnaží ovládnout, aby netřískl sklenicí o zeď. Srdce mi bušilo jako zvon, ale bez jediného mrknutí jsem si stála za svým.

Nakonec si rukou prohrábl hustou kšticí a vydechl s podrážděným zvukem, jímž dával zřetelně najevo, jak moc ho těší mít co do činění s venkovany.

Zvlášť těmi, co si troufají být hubatí.

„Jak dlouho?“ vyštěkl.

Tentokrát můj úsměv skončil bolestnou smrtí. „Rozplakal jste mou hostesku. Co myslíte, jak dlouhým čekáním byste to měl odčinit?“

„Slečno Hardwicková,“ procedil přes zaťaté zuby, „se mnou není radno si zahrávat. Jak už jsem varoval vaši hysterickou hostesku, znám všechny prominentní restaurační kritiky...“

Odfrkla jsem si. „Tak to mají štěstí!“

„... a jelikož je moje jméno výslovně uvedeno u většiny pokrmů na vašem menu, očekával bych, že budete vstřícnější...“

„Technicky vzato, Boudreaux je vaše *příjmení*, že ano?“

„... protože si dávám záležet na tom, abych ochránil vše, co nese moje jméno...“

„Promiňte, ale jak se z *mého* menu tak najednou stal *váš* majetek?“

„... a jestli je vaše jídlo stejně špatné jako vše, s čím jsem se až dosud setkal, včetně vašeho postoje, bez váhání promluvím se svými kontakty v branži a obrátím se na své právní zástupce ve věci znevážení obchodní značky mé *rodiny*.“

Otevřela jsem ústa dokořán. Zděšeně jsem na něj zírala. „Vyhrožujete mi soudní *žalobou*? To snad nemyslíte vážně!“

Místo odpovědi přimhouřil oči. Z jeho hrudi se ozývalo tiché nebezpečné vrčení.

Ale ne. Ne, kdepak, vůbec se mě tím chováním divokého zvířete nepokouší *vyděsit*!

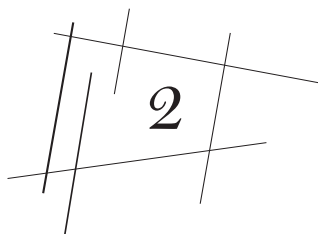
Přistoupila jsem těsně k němu, podívala se mu zpříma do chladných modrých očí a řekla: „Je mi jedno, kdo jste, pane Boudreauxe, kolik špatné publicity mi můžete vynést a kolik máte přelacených advokátů. Chováte se příšerně. Ještě jednou na mě zavrčíte a opravdu vás *vyhodím*.“

Ustoupila jsem dozadu a čelila mu, můj planoucí pohled proti tomu jeho. „Dostanete první stůl, který se uvolní. Do té doby si

dejte další drink na můj účet. Možná z vás alkohol udělá znovu lidskou bytost.“

Zuřivě jsem se otočila a odkrácěla, přesvědčená, že Jackson Boudreaux je ten nejarogantnější popudlivý náfuka, s nímž jsem se ke své smůle setkala. Jediné, co ve mně může vzbudit, je znechucení.

Jak vyšlo později najevo, i v tomhle jsem se spletla.

BIANCA

Jackson zůstal v restauraci čtyři hodiny, tak dlouho, že se u ostatních stolů střídali hosté už potřetí. Okusil skoro všechna jídla z menu a jako dezert si dal dvě porce cobbleru s ostružinami a bourbonem.

Jedl stejně jak mluvil. Mechanicky, jako by ho to vůbec netěšilo, jako by to byla otrava, další věc, co musí přetrpět v tom dlouhém, neradostném dni. Dosud rozčilená z našeho střetu jsem sledovala z kuchyně, jak tam o samotě sedí, hltá jeden talíř jídla za druhým a se sklopenýma očima ignoruje všechny zvědavé pohledy vysílané jeho směrem.

Eeny se vedle mě zastavila, zadívala se tam co já a zvolala: „Vypadá to, že ten hoch nejedl celý rok!“

„Hmm,“ zavrčela jsem kysele. „Pokud nepočítáš duše všech, co se mu znelíbili.“

Zachichotala se. „Vidím, že LaDonna Quinnová by mu dala ráda k zakousnutí něco jiného než vaše pikantní žebírka. Božíčku, ty šaty, co na sobě má, jsou tak upnuté, že je skoro vidět její víra.“

Čerstvě rozvedená brunetka se potřetí provlnila kolem Jacksonova stolu, pohupovala boky, pohrávala si s vlasy a třepotala řasami. Uspěla asi tolik, že mohla být rovnou neviditelná.

„Ó – a teď se jde v celé svojí kráse předvést Marybeth Leeová!“ Eeny rozjařeně ukazovala na sexbombu Marybeth, mimořádnou nymfomanku, za jejímiž lesklými blondátými kadeřemi a postavou

ve tvaru přesýpacích hodin se už otočila spousta hlav. Vynořila se z dámských záchodků a ke svému stolu se vracela oklikou, aby mohla proklouznout kolem Jacksona a vyslat k němu smyslný úsměv.

Krátce ji zpražil pohledem a pustil se znovu do večeře.

„Možná je gay,“ přemítala jsem. „Ještě jsem neviděla chlapa imunního vůči jejím bujným vнадám.“

Eeny se zasmála. „Podle toho, jak se vám očima lepil na pozadí, když jste ho nechala u barového pultu a vztekla si to hasila pryč, bych řekla, že gay rozhodně *není*.“

Pobouřeně jsem zalapala po dechu. „Díval se mi *na zadek*?“

Eeny mě přejela očima od hlavy až k patě a obočí jí vylétlo vzhůru. „No co, potřebujete nejdřív představit mužského svý máti, než bude mít dovoleno omrknout vaši prdelku?“

„Ne, o to nejde,“ zaprskala jsem. „Já jen, že... To je ale blbec!“

Když Eeny něco nedává smysl, přimhouří jedno oko a nedůvěřivě se na vás koukne. Přesně to teď udělala a zkřížila si ruce na prsou. „Neříkejte mi, že vám nepříjde pohledný.“

Ušklíbla jsem se. „Pohledný? Jak to mám poznat? Vidím jen rozeklaný jazyk a rohy!“

Vyšpulila rty. „Hmmm.“

„Nemáš nic na práci, Eeny?“ zeptala jsem se, otrávená změnou tématu.

Pokřčila rameny. „Jenom říkám, že když LaDonna a ta drbna Marybeth tráví tolik času tím, že se před ním promenují jako coury, nebude to proto, že by byl ošklivej.“

„Ne, těm jde o to, že je pracháč. A vůbec, nazvalas ho vlkodlakem. Přece ti nemůže připadat fešný!“

Zakvokala jako slípka. „Ech, zlatíčko. Myslím, že jste tak dlouho bez mužského, až jste oslepla.“

Hoyt na druhé straně kuchyně vyprskl smíchy.

Obrátila jsem oči v sloup a vzdychla. „Probůh, proč tyhle lidi vůbec zaměstnávám?“

Hoyt se znovu zachechtal. „To je nejspíš jedna z těch teoretickejch otázek, páč všichni víme, že nebejt mě, nemáte na menu dezerty, co by stálo za to jíst...“

„Hele, zavři klapačku a vrať se k práci, Hoyte!“ okřikla ho Eeny a opřela si ruce o široké boky. „Namouduši, jestli ještě jednou budu muset poslouchat tirádu o tvým pošahaným umění s těstem na koblížky, tak to se mnou sekne!“

Hoyt, který je do Eeny zamilovaný už nějakých šedesát let a ona ho celé ty roky odmítá, se na ni líně zazubil a mrkl. „Ale jdi, holka. Vždyť víš, že se ti nepodlamují kolena jen kvůli tomu, jak hnětu těsto.“

„Ech.“ Eeny obrátila oči v sloup. „Seš blouznivej staroch.“

Hoyt se usmál od ucha k uchu. „A ty, беруško, jsi pěkně drzá. Pojď sem a dej starýmu Hoytovi pusu.“

„Pche! O tom si nech zdát!“ Eeny třepla rukou.

Vtom kuchyňskými dveřmi proběhla udýchaná Pepper.

„Bianco! Ptá se po tobě!“

Sevřel se mi žaludek. Nemusela jsem se ptát, o kom mluvím.

Stočila jsem pohled ke stolu Jacksona Boudreauxa a čekala, že uvidím, jak dusí někoho z obsluhy, ale jenom tam seděl s pažemi založenými na hrudi a tentokrát nezabodával pohled do ničeho konkrétního.

Ten chlap dodává úplně nový rozměr pojmu *znehucený ksicht*. Vypadal, jako by mu vzplanul obličej a někdo se snažil uhasit oheň vidličkou.

„Co chce?“ zeptala jsem se. „Už mu Marlene přinesla účet?“

„Ano! A pak mě přivolał a dal mi tohle!“ Pepper vítězoslavně zvedla pomačkanou stodolarovku. „Když jsem se zeptala, za co to je, pronesl významným tónem: ‚Nerad vidím ženské brečet.‘ Věřila byste tomu?“ Radostně se zachichotala. „Kdybych věděla, že dostanu stovku jako dýško, jen co se rozbulím, brečela bych před zákazníky hned od prvního dne.“

Zaskřípala jsem zuby. Ten chlap má pořádnou drzost, když se nejdřív chová jako panovačný prevít a pak se pokouší Pepper uplatit.

Bohužel to zabíralo.

Ale nehodlala jsem mu dovolit, aby rozhazováním peněz řešil svoje příšerné chování. Třeba nejsem tak bohatá jako on, ale mám svou hrdost. *Mě* si nikdo kupovat nebude. Všechno jeho bohatství na mě nedělá ani trochu dojem.

Vlastně si ty svoje prachy může strčit někam. Spolu s kbelíkem raků od Pepper!

„Eeny,“ prohlásila jsem kategoricky a ukázala na kousky koláče, které jsem právě nakládala na talířky. „Postarej se, aby se dostaly ke stolu číslo šest. Vráťím se raz dva.“

„A jejda,“ vyjekla a opatrně zkoumala můj výraz. „Přineste někdo hasicí přístroj. Myslím, že chudáka pana Boudreauxa zachvátí plameny.“

„Spíš chudák moje prdelka,“ zabručela jsem a hrnula se dveřmi z kuchyně.

Vzala jsem to přímou čarou k jeho stolu, stoupla si tam a neusmívala se, když vzhlédl. S ledovým chladem jsem se otázala: „Chtěl jste mě vidět?“

Budu se chovat profesionálně, ale nemíním mu lézt do toho jeho povýšeného zadku, přestože mě může hnát k soudu a zajistit mi špatné recenze. Nemám ráda neuctivé jednání a ještě míň se mi líbí, aby mě někdo srážel a vyhrožoval mi. Kdyby se prostě choval slušně, tento večer mohl proběhnout úplně jinak, ale co už?

Jsme tam, kde jsme, a civíme na sebe s neskrývaným nepřátelstvím.

Žádný z nás nepromluvil. Mlčení se táhlo, až začalo být nepříjemné a pak nesnesitelné. Dívat se mu upřeně do očí bylo asi jako čelit fyzickému napadení.

Konečně to hrozné ticho prolomil. „Na mém účtu je chyba.“

„Ne, není.“

Vytáhl obočí, husté a černé. Naléhavě potřebovalo upravit. „Musí to být chyba. Stojí tam, že neplatím nic.“

„Správně.“

Jeho studený modrý pohled se do mě vpaloval. „Sedím tu a krmím se celé hodiny...“

„Věřte mi, vím přesně, jak dlouho tady jste a kolik jste toho snědl.“

Opřel se zády do koženého boxu, rozložil dlaně po desce stolu a pozoroval mě způsobem, jakým by asi vědec zkoumal pod mikroskopem bakterii. Bylo to příšerné, ale snažila jsem se nedat najevo, jak moc mě to vytáčí.

Přemítala jsem, jestli ten sval, co mu nadskakuje v čelisti, není známkou blížícího se vražedného běsnění.

Pak měl tu drzost s neskonalou blahosklonností prohlásit: „Slečno Hardwicková, to, že mi dáte zadarmo najíst, můj názor na vás a vaši restauraci nijak neovlivní.“

Ježíšku na křížku! Měla jsem chuť popadnout steakový nůž, co ležel na stole vedle prázdného talíře, a vypíchnout mu oko.

Místo toho jsem odpověděla: „Váš názor mě nezajímá, pane Boudreauxe. Dostal jste večeři na účet podniku, protože miluju váš rodinný bourbon. Inspiroval mě k vytvoření tohoto menu, na které jsem náhodou velmi pyšná a spoustě lidí dělá radost. Dala bych vám večeři zadarmo, i kdybyste se *nechoval*, jako že slunce vychází jen proto, aby slyšelo vaše chvástání.“

Poprvé jsem v jeho očích zahlédla něco jiného než ocel. Jeho pohled na chvíli prohrál záblesk citu. A pak ten okamžik pominul.

„Trvám na tom, že zaplatím,“ řekl škrobeně.

„Nevezmu si od vás peníze.“

Po tvářích se mu rozlévala červen. Nejspíš nebyl zvyklý slyšet *ne*. Cítila jsem nesmírné zadostiučinění, i když jsem právě přišla o jídlo za čtyři sta babek a nemohla si to dovolit.

Vstal. Na tak velkého muže se to odehrálo s překvapivou plynulostí – po jednom rychlém napřímení končetin se tyčil nade mnou.

Už zase.

Vzhledla jsem k němu a polkla. Necítila jsem strach, ale rozhodně mě znervózňoval. A *do prkýnka*, proč ten nevrlý, protivný mizera musí tak hezky vonět? Kdybych nevěděla, že se mi sbíhají sliny z vůně gumba ochuceného bourbonem, která se vznáší ve vzduchu, málem bych si myslela, že za to může on.

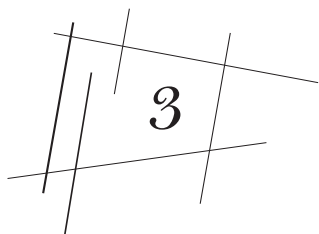
„Slečno Hardwicková,“ pronesl zdrsnělým hlasem, s očima modře planoucícma. „Chováte – se – *nerozumně*.“

Páni, tohle ho baví, sekát věty na kousky! Bezděky jsem se pousmála.

„A vy, pane Boudreauxe, jste důvodem toho, proč genofond potřebuje ochranu. Přeju pěkný večer.“

Podruhé toho večera jsem se k Jacksonu Boudreauxovi otočila zády a odkráčela. Tentokrát s bolestným vědomím, že mi možná okukuje zadek.

Tisícere díky, Eeny.

JACKSON

Když jsem odcházel z restaurace, Rayford už čekal u obrubníku a auto mělo otevřené dveře. Což se hodilo, protože ve svém momentálním rozpoložení bych ty zatracené dveře mohl vyrvat z pantů.

Nasedl jsem v bentley dozadu, všechno ve mně vřelo. Rayford za mnou beze slova zavřel. Nastartoval, a zatímco jsme odjížděli, nevyznal jsem se v tom, co cítím. Byla to úleva, nebo zklamání?

Za celý svůj život jsem nepotkal tak rozčilující ženskou. Ta její vyřídilka! Ten postoj!

Ten neskutečný zadek ve tvaru srdce.

Zaťal jsem zuby a civěl do deštivé noci. Už dlouho jsem o žádné ženu nestál. O to se postarala Cricket. Kdykoli se na mě od té pohromy nějaká podívala, neviděl jsem nic než symboly dolaru v jejích očích.

Ale tahle petarda, Bianca Hardwicková. *Kristepane*. Nebyl jsem si jist, jestli chci tu proříznutou pusu políbit, nebo do ní nacpat roubík.

„Jaká byla večere, pane?“ zeptal se Rayford a podíval se na mě ve zpětném zrcátku.

„Adekvátní,“ odsekl jsem, pořád ještě kypící hněvem.

Rayford je na mé nálady zvyklý a věděl, že to je největší chvála, jakou jsem kdy koho počastoval. Přikývl. „Její máma byla taky skvělá kuchařka. Myslím, že Davinina restaurace tady stála nějakých dvacet let, než se přihnal hurikán Katrina a smetl ji.“ Zasmál se.

„Svého času jsem se tam chodil najíst často. Stavil jsem se pokaždé, když jsem přijel navštívit mladšího brášku. Nikdy nezapomenu na Davininu džambalaju. Byla to přímo mana nebeská. A nevracel jsem se jenom kvůli jídlu. Paní Davina Hardwicková patřila k nejhezčím ženám, jaké jsem kdy viděl.“

Jablko nepadá daleko od stromu.

I bez šmínek, s tmavými vlasy staženými do strohého drdolu, v ohavných dřevácích, flekaté zástěře a bezpohlavní bílé kuchařské haleně, která ji halila od krku až po zápěstí, byla Bianca Hardwicková nádherná. S těma jiskrnýma černýma očima, zářivě snědou pletí a urputnou sebejistotou vypadala úplně jako Halle Berryová zamlada.

Mladá, protivná Halle Berryová.

Prohrábl jsem si rukou vlasy a vydechl.

Za mou nervozitu nemohla jen ona. Byl jsem nervózní, ještě než jsem do toho podniku vkročil. Když jsem při snídani podotkl, že jsou vajíčka moc tekutá, můj osobní kuchař, během půlroku už čtvrtý, mi navztekaně sdělil, že končí. Za dva týdny pořádám dobročinnou akci pro tři sta lidí, a jelikož teď nemám kuchaře, musím najít cateringovou firmu. A Codyho příšernou fetišáckou mámu zrovna šoupli za mříže kvůli držení drog.

Už zase.

Ale korunu tomu všemu nasadil můj otec. Týž telefonát, jaký absolvuji každý týden už čtvrtým rokem.

Kdy se vrátíš do Kentucky? Kdy přestaneš blbnout a ujmeš se svých povinností? Ve firmě Boudreaux Bourbon se za celých dvě stě let nestalo, aby hlavním lihovarníkem nebyl člen rodiny. Tvé mámě to láme srdce!

A tak dál, až mi z toho šla hlava kolem. Ale je mi fuk, jak dlouho bude škemrat. Nevrátím se tam.

Vrátit se do Kentucky by znamenalo návrat do světa privilegií a moci, s nímž nechci mít nic společného, do toho zmijího doupěte vznešených, zdvořilých lidí, kteří vám s úsměvem potřásají rukou,

a jen se k nim otočíte zády, už si brousí nože. V mých společenských kruzích není kromě rodičů jediný člověk, jemuž bych mohl důvěřovat.

Peníze dělají z lidí chamtivce. Spousta peněz z nich činí bezohledné prevíty. O tom jsem se poučil natvrdo.

Jsou to samí lháři, pleticháři, hadi. V New Orleansu je to snazší. Nemusím odrážet tolik žvanilů, kteří se snaží se mnou spřátelit, aby se dostali k mému bankovnímu účtu.

Biance Hardwickové rozhodně nešlo o to, aby se se mnou spřátelila. A soudě podle večere zdarma je jí můj bankovní účet úplně lhostejný. Evidentně mě chtěla jen urazit.

Jste důvodem toho, proč genofond potřebuje ochranu.

Zatraceně drzá ženská. Takhle se mnou ještě *nikdo* nemluvil.

Moje ústa prováděla něco divného. Až po nějaké době jsem si uvědomil, že se mi koutky stáčejí vzhůru, a po další chvíli jsem si vzpomněl, co to znamená. Že se usmívám.

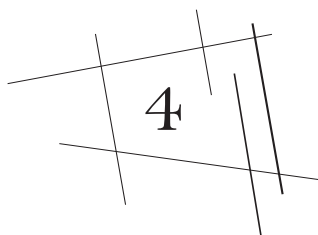
„Je vám dobře, pane?“ zeptal se Rayford, který mě znepokojeně pozoroval ve zpětném zrcátku.

„Ovšemže. Proč?“

„Vypadáte trochu divně. Nejste nemocný?“

Když jsem se zakabonil, Rayford si viditelně oddechl.

Setsakra deprimující. Radši už nikdy nebudu myslet na Biančinu proříznutou pusou a ten její dokonalý zadek. Jinak se Rayford vyděsí, že umírám.

BIANCA

Ten, kdo vymyslel slovní obrat *vyspat se do krásy*, mě zjevně nikdy neviděl po ránu.

„Sakra, holka,“ oslovila jsem svůj ztrhaný odraz v koupelnovém zrcadle. „To pod tvýma očima nejsou pytle, to je celá sada zavazadel.“

Postříkala jsem si obličej studenou vodou, přitiskla na víčka mokrou žínku a nechala ji tam minutu. Bezvýsledně. Když jsem otevřela oči, vypadala jsem stejně příšerně jako předtím.

Dobře ti tak, nemáš zůstatvat vzhůru až do časných ranních hodin a promýšlet nové menu.

Ale pokud Jackson Boudreaux myslí vážně tu hrozbu, že mě žaluje, musím všechno předělat, a fofrem. A pak si asi budu muset najmout právníka.

Ten mizerný nafoukaný prevít!

Spala jsem málo a i během té krátké doby mě sužovaly zlé sny o tom, jak mě z restaurace vyhání smečka vlků, vedená mimořádně statným a nevaživým jedincem. Cenil na mě ostré zuby, útočně vrčel a se zježenou černou srstí mi chňapal po patách. Probudila jsem se s bušícím srdcem, lůžkoviny zmáčené potem. A teď vypadám, jako by mě rozžvýkal a vyplivl nevrlý aligátor.

Stáhla jsem si vlasy do drdolu a trochou pomády uhladila všechny vzpurné pramínky po stranách, které se odmítaly podvolit. Vyčistila jsem si zuby a oblékla se, s líčením jsem se nenamáhala. Na světě

neexistuje korektor, který by dokázal zamaskovat mé dnešní kruhy pod očima, a do umění nanést řasenku jsem nikdy nepronikla. O rtěnce nemluvě. Tu jsem naposledy použila o Vánocích, a než v kostele skončila mše, měla jsem ji rozmazanou po všech zubech. Asi jako kdybych spořádala krabici červených pastelek.

S tímhle nevalným vzhledem jsem se ocitla u máminých dveří. Jako obvykle jsem se u ní ráno stavila cestou do restaurace.

„Fajn,“ uvítala mě. „Vypadáš příšerně a vím, že to není kvůli nějakému mužskému, tak pojď dál, *chère*, a pověz mi, co se děje.“

„Vlastně to *je* kvůli mužskému.“

Objala jsem mámu a prošla kolem ní do malého, ale krásného předpokoje v jejím domě. Vznášela se tam vůně květin ve vázách a parfému Shalimar a ze skrytých reproduktorů na zdech se linul tichý, chraplavý hlas Elly Fitzgeraldové. Malá oáza elegance a stylu v pozvolna chátrajícím Tremé.

Tremé, nejstarší afroamerická čtvrť ve Spojených státech, je hudebním srdcem New Orleansu s kořeny sahajícími až do osmnáctého století, kdy bylo otrokům dovoleno shromažďovat se o nedělích na náměstí Congo, tančit a hrát hudbu. Tady vznikl jazz. Tady začalo hnutí za občanská práva. Máme dechovky, skvělou kuchyni, muzea dějin kultury, víc festivalů, než je dní v týdnu, a spoustu slavných historických míst.

Ale turistům se nedoporučuje, aby se u nás procházeli po setmění. Jsou tu potíže s drogami a práce je poskrovnu. A všechny ty domy zatlučené prkny, opuštěné po záplavách, pořád stojí a kvete na nich černá plíseň, každodenní připomínka drtivého hurikánu Katrina.

V Tremé se dá žít dobře, ale nebylo to nikdy snadné.

Při zmínce o muži máma ožila. „Počkej, vezmu si brýle, ať tě líp slyším.“

Takové nesmysly říká často. Patří to k jejím půvabům. Stejně jako umění dát vám najevo, že jste vítáni.

Nasadila si na nos brýle a podívala se na mě. Pověšené na stříbrném řetízku kolem krku představují jediný ústupek tomu, že stárne.

„To je dlouhá historka, mami,“ povzdechla jsem si. „A nemá smysl, abych ti ji vyprávěla.“

Přimhouřila oči, velké a hnědé. Za skly brýlí vypadaly ještě větší. „Žádná šťavnatá soustíčka?“

„Ani jedno.“

Okamžitě ztratila zájem, sundala obávané brýle a nechala je znovu viset na řetízku. „Snídala jsi, *chère*?“

Pokřčila jsem rameny. „Kafe a aspirin.“

„To není žádná snídaně, ty trdlo,“ plísnila mě. „Pojď dál, usaď ten svůj hubený zadek a najež se!“

Otočila se a odplula do kuchyně v obláčku parfému a mateřského zklamání. Splývavé purpurové šaty jí při chůzi povlávaly kolem kotníků. Pohybovala se pořád ještě ladně klouzavou chůzí královen krásy, bosá a mrštná i ve čtyřiašedesáti letech.

Omlouvám se. Třicet devět. Na chvílku jsem zapomněla, který to byl rok, kdy přestala stárnout.

„Udělala jsem kukuřičnou kaši s krevetami a kapustou a cajunská benediktinská vejce,“ křikla přes rameno. „A na plotně se vaří gumbo s okrou a moje proslulá džambalája na později.“

Pro ženu, která žije sama, by to byla spousta jídla, jenže za mámou se po celý den trousí nepřetržitý proud návštěv, od doby na snídani a oběd v jednom až po čas na večerní koktejl a i po něm. Nic ji netěší víc než přijímat hosty. Tak trochu „kralovat“, jak tomu s oblibou říkám.

A když už mluvíme o návštěvnících...

„Dobré ráno, plukovníku!“ zavolala jsem chodbou k zavřeným dveřím máminy ložnice.

Po krátké odmlce se ozvala tlumená odpověď. „Bré ráno, zlatíčko!“

Dveře máminy ložnice bývaly ráno zavřené jen z jednoho důvodu, a tím byl plukovník. Usmála jsem se a snažila se nepředstavovat si, co se za těmi dveřmi asi děje.

„Nech ho být, Bianco,“ ozvala se máma z kuchyně. „Pojď, přichystám ti talíř.“

Vešla jsem do kuchyně, hodila batoh na podlahu vedle čtvercového dřevěného stolu, kde jsem jako dítě jídávala dennodenně, posadila jsem se a dívala se, jak mi máma nakládá na talíř naběračkou z jednoho hrnce a lžící z druhého. U plotny byla víc doma než kdekoli jinde na světě.

„Zase tady spal?“ zeptala jsem se. „Začíná to mezi vámi dvěma být vážné?“

Máma se ohlédla přes rameno a usmála se. V očích jí jiskřilo rošťáctví. „Žádný muž se nikdy nevyrovná tvému otci, *chère*, Bůh žehnej jeho duši, ale to neznamená, že jim budu bránit, aby se snažili.“ Chvilí se ovívala. „A věř mi, plukovník se rozhodně snaží.“

„Ech. Je deprimující, že si užíváš víc než já. Úplně cítím, jak se mi dělají citové jizvy.“

„Ale jdi, nejsi až tak křehká, holčičko. A kolikrát ti ještě musím říkat, ať začneš znovu žít? Nedovol tomu bláznivému klukovi, aby očaroval tvůj milostný život. Za to nestojí!“

Dotyčným „bláznivým klukem“ byl můj exmanžel Trace. Hrozně jsem se do něj zabouchla a samozřejmě jsme se vzali, jenže pak jsem zjistila, že monogamie v jeho pojetí znamená, že mi zahýbá pokaždé jen s jednou holkou. Teď už jsem dva roky šťastně nezadaná, což mámu děsí. Jako jedináček jsem její jediná naděje na vnoučátka, po nichž tak zoufale touží.

Abych se tomuhle minovému poli vyhnula, rychle jsem stočila hovor do bezpečnějších vod. „No a co říkal doktor Halloran?“

Máma se obrátila zpátky ke sporáku. Než odpověděla, nastala krátká, stěží postřehnutelná odmlka. „Zrovínka jak jsem čekala. Vždyť ti to povídám, jsem zdravá jako rybička.“

Zamračila jsem se. „Ale ten kašel už máš celé měsíce, mami.“

Znovu se ke mně otočila a zářivě se usmála. Žasla jsem, jak je pořád ještě krásná, obličej v jasném ranním světle linoucím se kuchyňskými okny úplně bez vrásek. Plet' – můj mléčně světlý otec jí říkal „pečené kaštiny“ – jsem zdédila po ní a doufala jsem, že budu stárnout stejně hezky jako ona.

Ovšem podle těch váčků pod očima mám nejspíš smůlu.

„Není čeho se bát.“ Postavila přede mě na stůl talíř s jídlem. „Jen průvodní jev stárnutí.“

Hlasitě jsem se zasmála. „Co to slyším? Slavná madam Davina Hardwicková mluví o *stárnutí*? Já myslela, že to slovo ani nemáš ve slovníku!“

„No tak, pst!“ Máma mě láskyplně zlehka šťouchla do ramene. „Nebo to uslyší celá ulice.“

„Copak uslyší?“ ozvalo se za mnou dunivým barytonem.

Otočila jsem se a uviděla, jak se ve dveřích zubí plukovník a natahuje si přes ramena šle. I se stíhlou postavou a podprůměrnou výškou působil jako silná osobnost, za což zčásti mohl onen dunivý hlas, ale především pětadvacet let, během nichž v armádě velel vojákům. Jako vždy měl na sobě bezvadný úbor, vše bělostné až po kožené lakýrky. Jeho oči v neobvyklém bronzově šedivém odstínu působily proti tmavému plátnu pokožky bledě a výrazně.

Máma se zasmála a mávla u stolu rukou. „Nic, z čeho by sis měl dělat starosti, jen holčičí povídání. Posad' se a jez.“

Usmál se od ucha k uchu a dal ruce v bok. „Už i tak mám plné břicho sladkosti po noci strávené s tebou, ženská.“

Obrátila jsem oči v sloup tak důrazně, že to nejspíš bylo slyšet i z vesmíru.

Máma, upejpavá jako debutantka, vyšpulila rty a zatřepetala řasami. „Tý jeden výřečný ďáble. Co si s tebou počnu?“

Plukovník prošel místností rychleji, než byste od sedmdesátníka očekávali, a mámu objal. Zatočil s ní dokolečka, zvedl ji tak, že se

špičkami sotva dotýkala země, a radostně se zasmál, když vypískla jako holčička.

„O jedné nebo dvou věcech bych věděl!“ zahřímál, až okna zadrnčela. Pak ji postavil na nohy a vtiskl jí tak vášnivý polibek, že mi zrudly tváře.

„O jedné nebo dvou?“ vydechla, když polibek skončil. „Já myslela, že máš víc fantazie, *tahyo*.“

Tahyo je v cajunské francouzštině výraz pro velkého hladového psa.

Složila jsem hlavu do dlaní a zasténala. „Někdo mě prosím vás zabijte. Zabijte mě teď hned.“

„Říkala jsem ti, ať nemluvíš sama se sebou, dítě, chováš se jak pouliční vandrák!“ plísnila mě máma.

V hlavě mi naskočil živý obrázek, na němž se Jackson Boudreaux tváří zaraženě poté, co jsem mu řekla, že vypadá jak bezdomovec z hlavní třídy. Najednou jsem se cítila o hodně líp.

„Působíš dnes ráno trochu unaveně, holčičko.“ Plukovník přestal ocimávat mámu, posadil se vedle mě ke stolu a starostlivě si mě prohlížel. „Je všechno v pořádku?“

Máma odpověděla: „Prý za to může nějaký mužský, ale nechce prozradit, o koho jde.“

S mrknutím přichystala další talíř a postavila ho před plukovníka. Podala nám vidličky a oba jsme se pustili do jídla.

„Jen jsem šla pozdě spát, to je vše,“ řekla jsem u sousta šťavnatých vajíček.

„Nemá to něco společného s návštěvou jistého pana Jacksona Boudreauxa?“ otázal se plukovník.

„Jackson Boudreaux!“ Máma se s vykulenýma očima prudce otočila a zadívala se na mě. „Dobrý bože na nebesích! Co máš s *tímhle* klukem do činění? Prý je fakt zlý, horší než zmoklý panter!“

Vrhla jsem kyselý pohled na plukovníka, který omluvně nadzvedl rameno.

„V tomhle městě se zvěsti šíří rychle, zvlášť když se týkají nejžádanější nezadané partie ve státě, chlápka, kterému veřejně vyčinila majitelka nejžhavější nové restaurace ve Francouzské čtvrti.“ Potřásal se smíchem hlavou. „Prý jsi mu málem uškubla palici.“

Při té vzpomínce jsem sebou trhla. „Rozhodně to nebyla má nejlepší chvíle. Ale zasloužil si to. Nikdy dřív jsem se nesetkala s tak debilním, nafrněným haj...“

„Ještě chvíli takhle mluv a zřeknu se tě!“ varovala mě máma.

„Hajzlíkem,“ dořekla jsem s úsměvem.

Ani v jedenácti nemám dovoleno v její přítomnosti nadávat. Některé věci se nemění.

Plukovník se zasmál. „Snad sis nemyslela, že ten kluk dostal přezdívkou *Netvor* za to, že má rád duhu a motýlky! Nebo snad jo?“

Netvor je, to jo, ale rozhodně ne kluk. Vzpomněla jsem si na šířku Jacksonových ramen, hluboké burácení jeho hlasu, tvrdý, sžíravý pohled. Při tom pomýšlení jsem se na židli zavrtěla.

Jelikož ho nenávídím. Ne proto, že by mi přišel přitažlivý. Samozřejmě.

S tvářemi znovu rozpálenými jsem strčila do úst vidličkou další sousto vajíček.

„Uškubnout mu palici?“ Máma si nasadila brýle na nos, usadila se proti mně a zvědavě se naklonila přes stůl.

Převyprávěla jsem jí zkrácenou verzi událostí předchozího večera v restauraci. Když jsem domluvila, sundala brýle, mlaskla a pohladila mě po ruce.

„To jen dokazuje, že peníze nenahradí klasu, *chère*. Úroveň muže se pozná podle toho, jak jedná s lidmi, kteří neměli takové štěstí jako on, nenechej se zmást.“

Tahle nárážka se týkala mého zesnulého otce, absolventa práv z Harvardu, který své rodiče zklamal rozhodnutím zasvětit život pomoci příslušníkům menšin v nejchudších komunitách Louisiany,